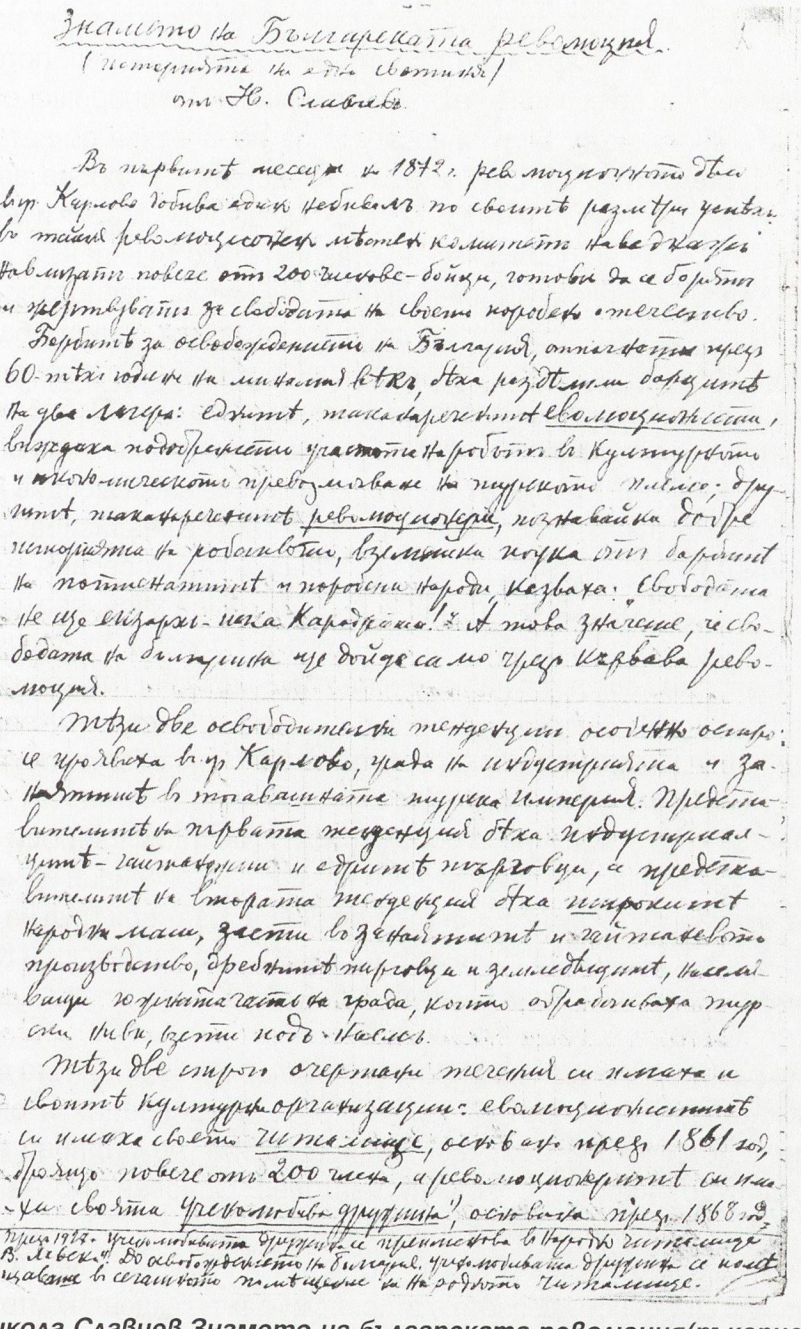

Знамето на Българската революция.
(историята на едно знаме)
от Н. Славчев.

Въ първитѣ месеци на 1872 г. революционното дѣло въ Карлово добива единъ небивалъ по своитѣ размѣри успѣхъ. Въ тайна революционна мѣстенъ комитетъ наброяващъ повече отъ 200 души – бойци, готови да се борятъ и умрѣтъ за свободата на своетѣ поробенъ отечество.

Борбитѣ за освобождението на България, отпадналитѣ прѣзъ 60-тѣ години на миналитѣ вѣкъ, бѣха раздѣлили народитѣ на двѣ лагери: единъ, такаречения еволюционенъ, въ-здигаха подобренията на участитѣ на робитѣ въ културно и икономическо отношение на турскитѣ земи; другиятъ, такаречения революционенъ, изтъкваха бѣдственото положение на робитѣ, взимаха пуска отъ бащитѣ на потиснатитѣ и поробени народи и казваха: „Свободата не ще дойде чрезъ Карлово!“ А това значи, че свободата на българина ще дойде само чрезъ кървава революция.

Тѣзи двѣ освободителни тенденции особенно остро се проявяха въ Карлово, града на индустриалци и занаятчиитѣ въ тогавашната турска империя. Представителитѣ на първата тенденция бѣха индустриалци-чаршаджии и единъ търговецъ, а представителитѣ на втората тенденция бѣха по-широкитѣ народни маси, застѣ въ занаятчиитѣ и чиракитѣ, производство, дребнитѣ търговци и земедѣлцитѣ, населяващи по-ниската частъ на града, които обработваха тѣрсенитѣ ниви, взети подъ наемъ.

Тѣзи двѣ спрѣмо очертани течения си имаха и своитѣ организации: еволюционнитѣ си имаха своетѣ „читалище“, основано прѣзъ 1861 год., брои-що повече отъ 200 члена, а революционнитѣ си имаха своята „Тревнолюбива дружина“[1], основана прѣзъ 1868 г.

[1] Прѣзъ 1944 г. „Тревнолюбивата дружина“ е преименувана въ Народно читалище „В. Левски“. До освобождението на България „Тревнолюбивата дружина“ е конспирирала въ сегашното помѣщение на Народното читалище.

Никола Славчев.Знамето на българската революция(ръкопис).

/Nikola Slavchrv.Bulgarian flag of revolufion(manuskript)/